

ရှာနယ်ကျော် မမလေး

ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်

mgyoe.com

ISBN 9789997115546

10054

9 789997 115546

1,500.00KS

ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
မျက်နှာဝံ့ပန်းချီ - တော်တီဆွ
အတွင်းသရုပ်ဖော် - ကိုကိုနိုင်
စာမျက်နှာ ၁၃၄ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်တီ x ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၇၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skcph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်
ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မြန်မာဝတ္ထုတိုရာပြည့် (၁၉၁၇-၂၀၁၇) အမှတ်တရ

မေမေအေးကြွယ်၊ ၂၀၁၇

mgjoe.com

mgjoe.com

မာတိကာ

၁။ မသိရလေခြင်း	၁
၂။ ကာဖီ	၁၅
၃။ တွေးတစိမ့်စိမ့်	၃၁
၄။ ထိုအမော	၈၀
၅။ သည်အပူ	၁၀၁

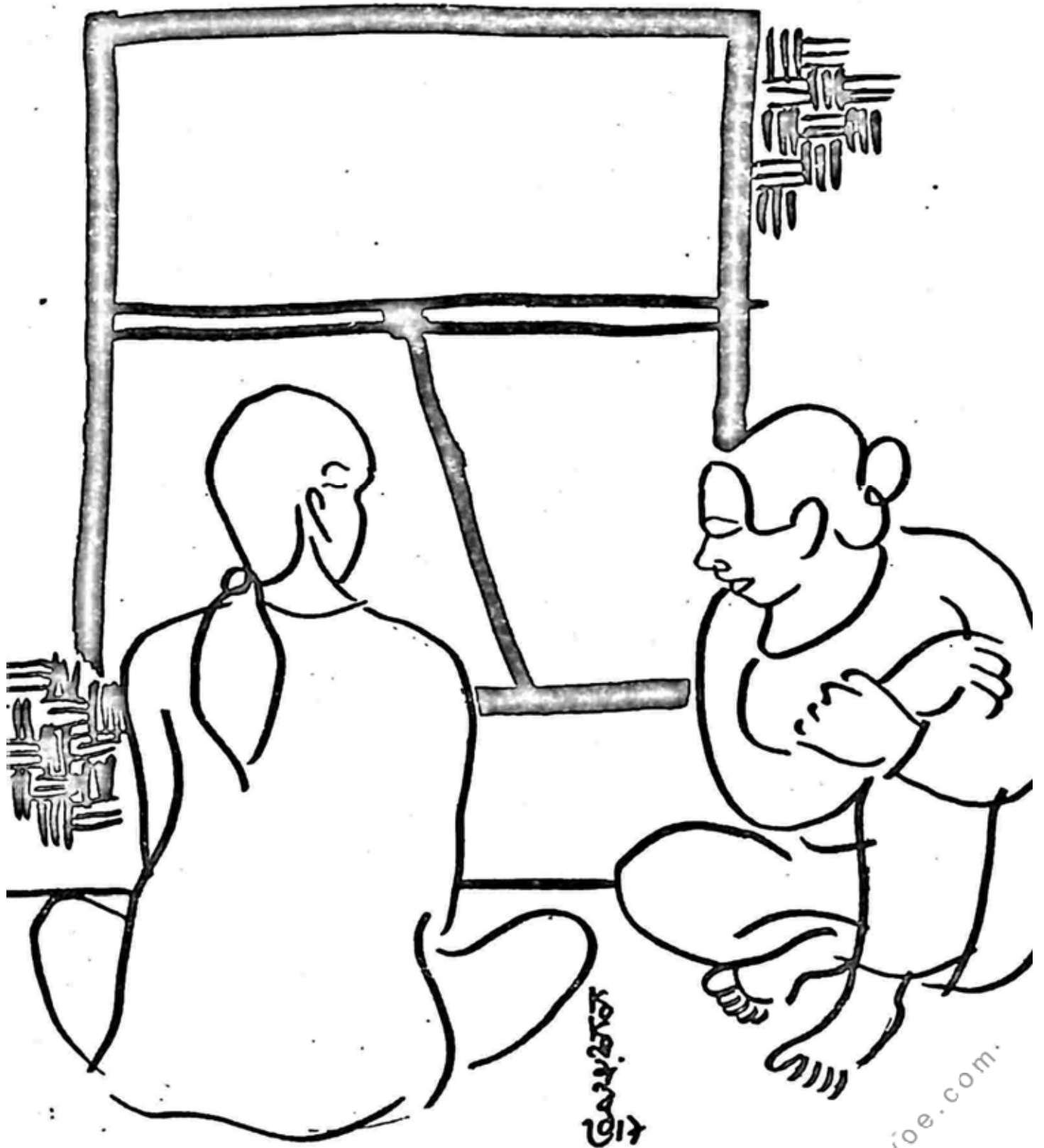

mgyc.com

mgyc.com

mgype.

ဘုရားကတော့ မမကလေး
မသိရလေကြောင်း

မသိရလေကြောင်း

mgype.com.

မသိရလေခြင်း

နေဝင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အလင်းရောင်မှိန်တော့မယောင် ကွယ်
 စပြုနေရာတွင် လယ်ပြင်ကြီး တစ်ကွင်းလုံးမှာ ကြည့်နေရင်းကပင်
 အနက်မှောင် ဖုံးလွှမ်းလာကာ နက်မှောင်သည်ထက် နက်မှောင်လာပြီး
 နောက် ဝင်းထိန်သော လျှပ်ရောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရပြီး၊ တဂျိုးဂျိုး
 တဂျိမ့်ဂျိမ့်နှင့် မိုးခြိမ်းသံကြီးပါ ပေါက်လာရုံမျှမက ရုတ်တရက် မိုးသီး
 မိုးပေါက်ကြီးပါ ကျလာလေရာ မျက်နှာဆီသို့ မိုးစက်မိုးရေများ သွက်
 သွက်ကြီး ပက်လာတော့သဖြင့် ဝါးထရုံ ကဲလား တံခါးပေါင်ပေါ်သို့
 တင်ထားသော မျက်နှာကို လေးလေးဖင့်ဖင့် ခွာလိုက်ကာ မျက်ရည်နှင့်
 မိုးရေပေါင်းစပ် စိုရွဲနေသော မျက်နှာကို အင်္ကျီတံတောင်ဆစ်နှင့် သုတ်
 လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ ခွေခွေကလေး လှဲချလိုက်လေ၏။

‘အလို ဘယ်များ ထွက်သွားပါလိမ့်။ တံခါးလည်း မပိတ်။
 ရွဲရွဲစိုလိုတော်၊ ဖြစ်ရလေလေ့’ဟု အိမ်ရှေ့မှ ဒေါ်ထွေးလှ အော်၍
 ဝင်လာပြီး ရွက်လာသော ဗျပ်ကိုချကာ မိုးသက်လေဒဏ် မခံနိုင်၍

တရွတ်တိုက် ဆွဲရွှေ့ခြင်းခံရသဖြင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့စံမြန်းနေသော ဖျာစုတ်၊ တောင်းစုတ်၊ ပလုံးစုတ်များကို နေသားတကျထားပြီး မီးထွန်းရန် ပြင်ဆင်နေသံတို့ကို ကြားနေရသော်လည်း ထူးချင်စိတ်၊ ထချင်စိတ် လုံးဝမရှိ၍ မျက်စိနှစ်လုံး စုံပိတ်၍သာ နေလေ၏။

“ဝင်းမေ၊ ညည်းက ဒီ အိပ်နေတာကိုး။ ငါ့ တံခါးကြီးလည်း ပွင့်၊ အိမ်ထဲလည်း ရွဲရွဲစိုနေလို့ ဘယ်များထွက်သွားလဲလို့၊ စောင်မခြုံ၊ ဘာမခြုံနဲ့ ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ ဟင်။ မိုးတွေ ရွာလာတာနဲ့ ညည်းများ မီးယပ်ချမ်း တက်နေပလားလို့၊ အပြန်ဈေးတောင် ဖြောင့်အောင် မဝယ်နိုင်ဘူး။ သုတ်ခြေ တင်ခဲ့ရတယ်။ မကြီး ဘီစကွတ်မုန့်လည်း ကာကာဆိုင်က ကျုပ်ဝယ်လာတယ်။ ကဲ... ထ... ထ...”

“ဝင်းမေ၊ ထလေ ဘာဖြစ်လို့တုံး။ အဖျားတက်ပြန်ပလား။ မှန်း... ငါ့လည်ပင်းကို ဖက်ထူလေ။ ဟင်... ငိုနေသလား။ ခေါင်းကိုက် ရော့မယ်”

“နေပါစေ အရီးရယ်၊ ဝင်းမေ ထနိုင်ပါတယ်။ မုန့်ဝယ်စားသေးသလား၊ စကားပြောခဲ့ရသေးသလား” ဟု မချိတရီမေးရင်း မထချင်ထချင် ထ၍ ထိုင်လေ၏။

“ပြောခဲ့ရတယ်။ ဝန်မင်းလာရင် ပန်းတောင်ဆက်ရမတဲ့။ စက်မှာတောင် ထိုင်မသိမ်းချုပ်ဖို့၊ အတိုင်းပေးဖို့ သူ့အမေကားကြီးနဲ့ လာခေါ်လို့ ကျောင်းတောင် နေ့ဝက် ခွင့်ယူသွားတယ်”

“ဪ... ဝန်ကြီးမင်း ကြိုရမတဲ့လား။ သူက ပြောတာလား”

“အေး... မုန့်လက်ဆောင်း လာသောက်ရင်းပေါ့။ အမာလေးတို့ ကျောင်းက အမာလေးရယ်၊ စိန်စိန်ရယ်၊ နက်ဖြန်နေ့လယ်ရထားမှာ ဝန်ကြီးချုပ် ပါလာမတဲ့။ အမာလေးတို့ စီးပုံဆောင်းပြီး ပန်းဆက်ရမယ်။

ပြီးတော့လည်း မင်းသမီးလို ကတောင် ဝတ်ရမယ်။ မေမေတောင် ကတောင်ချုပ်ဖို့ လာခေါ်မတဲ့။ စားရင်းသောက်ရင်း ပြောလိုက်တာ။ သွက်သွက်လက်လက်တော့ သွက်သွက်လက်လက်”

“မမာတာ တစ်လတောင် ရှိပြီ၊ မမြင်ရတာကြာလို့ ကြည့်ချင် လိုက်ပါဘိ”

“လုပ်ပြန်ပြီ ဝင်းမေရယ်၊ ငါ့စကားများလည်း နားထောင်စမ်း ပါဦးဟဲ့၊ လိုက်ကြည့် ကြည့်ပြီး ဒီစိတ်နဲ့ လူမမာကြီးဖြစ်ပြန်။ သူလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေနေရတာ။ ပြီး... သမီးရယ် မအေရယ်လို့ အသိပေးနိုင်ကြတော့တဲ့ ဘဝလည်း မဟုတ်”

တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသော ဝင်းမေကို သနားကရုဏာသက်ရင်း

“မေ့လိုက်ပါ ဝင်းမေရယ်... မေ့လိုက်ပါ”

“ကိုယ့်သမီးလေးတစ်ယောက် မေ့ပစ်ဖို့ သတ္တိကို ထားကြည့်လို့မှ မရနိုင်ဘဲ အရီးရယ်”

“နို့၊ ပေးလိုက်တုန်းက ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ မစဉ်းစားမိဘူးလား... ဝင်းမေ”

“မေးပြန်ပြီ အရီးက၊ ဒါကို မမေးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ထားတာ၊ ပြောရရင် ကျွန်မ ရူးရလိမ့်မယ်။ ဖအေ ဘယ်သူမှန်း၊ မအေဘယ်သူ မှန်း ကျွန်မ မပြောရင် ဒီတစ်သက်မှာ သိတော့မယ် မဟုတ်လို့ တစ်ခါ တလေများ ပြောချင်ပါဘိ။ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ဘဝမျိုးမို့”

“နို့ သူ့အဖေကော ရှိသေးသလား။ ညည်း သူ့ကို ပေးလိုက်တာ သူ့ အဖေ သိသလား”

မိုး အတန်ငယ် စဲပြီဖြစ်၍ ဝင်းမေသည် ချထားသည့် ကဲလား ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ရာ စိမ်းလန်းသော စပါးပင်ပျိုပေါ်သို့ ကျထိုးနေသော လရောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ရင်မအေးနိုင်ဘဲ ဘဝင်ဆွေး၍ သွားလေ၏။

“အရီးကလည်း ကျွန်မက ပေးပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု စိတ်တို ဝမ်းနည်းသလိုပြော၍ အရီးလှကို မကြည့်ဘဲ လယ်ကွင်းဘက်ကိုသာ မျက်နှာပေး၍ ငေးမောကြည့်နေလေ၏။

“ကျွန်မ ရင်သွေး ကျောင်းမှာရှိတယ်။ ရှာပေးပါ၊ စုံစမ်းပေးပါပြောလို့ တွေ့ကြ သိကြရတာပဲ ငါသိတယ်။ ဒီပြင် ငါ ဘာမှလည်း မသိရ၊ ငါမေးလည်း ငိုလွန်းလို့ ငါလည်း မမေးပါဘူး။ အေးပါအေ မပြောလည်း နေတာပေါ့။ ငါကတော့ မအေလိုနေလို့ မေးတာပါ” ဟု အရီးလှက ဝမ်းနည်းသလို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောရှာလေ၏။

အမှန်ကား အရီးလှမှာ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဖြစ်၍ လွန်စွာ စိတ်သဘောကောင်းရကား သားထောက် သမီးခံလည်း မရှိ။ မိမိ ဤမြို့သို့ လာရာ အသိမရှိ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေစဉ် အရီးလှနှင့် တွေ့၍သာ ခိုကိုးရာ ရနေတော့သည်။ မိမိ မမာသည်ကိုပင် သားသမီးကဲ့သို့ မညည်းမည။ ရှာဖွေကျွေးမွေးပြုစုခဲ့၏။ မိမိမှာ ဖခင်နှင့် လက်ပံတန်းမြို့တွင်နေစဉ် မိမိတို့ အိမ်အနီးတွင် ၎င်း၏ တူမများနှင့် လုပ်လုပ်စားစားနေစဉ်က ဖခင်မှာ အစိုးရ လခစားဖြစ်၍ ခရီးထွက်ရတိုင်း မိမိတို့အိမ်၌ အဖော်သဟဲ ညအိပ်ညနေ အစောင့်အရှောက်ရ၍ မိမိမှာလည်း မအေမရှိသဖြင့် မအေကဲ့သို့ အထူး ချစ်ခင်နေရာ မကြာမီ အရီးလှမှာ တူမများနှင့် မတည့်၍ ဤမြို့သို့ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကာ အသက်မွေးနေသဖြင့် ကွဲကွာသွားရာမှ ယခု ဤမြို့တွင် မိမိသမီးကလေး ရှိသည်ဟု သိရ၍ လိုက်လာရာမှ တွေ့ကြပြီး မမာနေစဉ် အရီးလှ ရှာဖွေကျွေးသမျှနှင့် နေထိုင်ရသော ဘဝမျိုး ဖြစ်နေလေ၏။

ဝင်းမေလည်း သက်မကို ပွင့်ပွင့်ကြီးချလိုက်ပြီး အရီးလှဘက်သို့ မျက်နှာကို ဖြည်းလေးစွာ လှည့်လိုက်ရာ မျက်ရည်ရစ်ဝဲ ဝမ်းပန်းတနည်း မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ

ဆက်၍သာ ငိုတော့၏။

“အရီးရယ်... ကျွန်မအကြောင်းက နည်းနည်းလေးမှ မကောင်းလွန်းလို့ပါ။ ဖုံးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်မချမ်းသာစရာကြီးမို့ ပြောလို့မထွက်နိုင်လို့ မပြောခဲ့တာပါ။ အရီးလည်း အသိ၊ မအေကလည်း မရှိ၊ ဖအေတစ်ခု သမီးတစ်ခု။ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ပိပိရီရီ နေလာပြီး အရီး လက်ပံတန်းက ထွက်သွားပြီးစ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဖေဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့သားကို ဒီမြို့က ကျောင်းမှာ ဘော်ဒါထားဖို့ စုံစမ်းဖို့တဲ့ ရောက်လာတယ်။ စုံစမ်းပြီးလို့ ပြန်သွားပြီး မကြာပါဘူး၊ သူ့သားကို ခေါ်လာတယ် ကျောင်းအပ်တယ်။ ဖေဖေကလည်း မင်းကျောင်းမှာ ဘော်ဒါနေပေမဲ့ ကိုယ့်မိဘအိမ်လိုပဲ အောက်မေ့၊ ကိစ္စရှိရင် ဝင်ထွက်၊ အားမနာနဲ့လို့ ပြောတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အိမ်ကို တအောင့်တအောင့် လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သိကြရာက တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သူလာတော့ ဖေဖေက ခရီးထွက်နေတယ်။ ကျွန်မလည်း စကားပြောမယ့်လူမရှိလို့ ခဏ စကားထိုင်ပြောပြီး ပြန်ပုံမပေါ်တာနဲ့ ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းမလို့ အိမ်ထဲဝင်အလာမှာ သူက လိုက်လာပြီး အတင်း ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကား ပြောတာပဲ။ ပြောရုံတွင် မကဘူး၊ အတင်းရော အားမမ္မရော ဖြစ်လာပြီး အချစ်ဓားပြတိုက်ယူတာပဲ။ ဒီတုန်းက ကျွန်မလည်းလေ ဒေါသလည်းထွက်၊ အရှက်လည်း ငဲ့ပြီး၊ မအော်ရဲ၊ မဟစ်ရဲ ခံပြင်းလွန်းလို့ အတင်းနှင်ချလိုက်တာပဲ။ ဖေဖေ ပြန်လာတော့ အသာ ဣန္ဒြေမပျက် နေလိုက်ရတယ်။ သူလည်း သုံးပတ်လောက် မလာပါဘူး။ ဖေဖေက ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းပြန်တော့ ဒီကတည်းက ဝင်ပြန် ထွက်ပြန်တယ်။ ဖေဖေအလစ်လည်း အတင်း တောင်းပန်တာနဲ့၊ ကြာတော့ ကျွန်မလည်း မထူးဘူးဆိုပြီး မေတ္တာလက်ခံရတော့တာပဲ။ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖေဖေမသိအောင် နေရာ

က ဖေဖေက တစ်မြို့ကို ပြောင်းရပါရော။ ဒီအချိန်မှာ သူလည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ ပြန်တော့မလို့။ တစ်ညတော့ ချိန်းတွေကြပြီး သူက အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးလို့ မခွဲနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ မပူဖို့အကြောင်း။ ကောလိပ်ဆက်နေရရင်လည်း မကြာမကြာ စာပေးမယ် လာမယ်နဲ့ ပြောတာပေါ့လေ။ လူချင်းလည်း ဒီကတည်းက ခွဲကြတယ် ဆိုပါစို့။

“ကျွန်မတို့ပြောင်းသွားပြီး မကြာခင်ပဲ အဲဒီမြို့မှာ ကျွန်မ ကိုယ်လက် မအိမသာ ဖြစ်လာတော့ စိတ်ပူပြီး သူ့ဆီ စာရေး၊ သူက လည်း ကောလိပ်မှာ။ လာခေါ်ပါဆိုလည်း ရက်ချိန်းသာပေးပြီး မလာ ဘူး။ ကျွန်မလည်း ကိစ္စများ ဖြစ်ပြီဆိုပြီး ကျိတ်လို့သာ ငိုမိတာပဲ။ ဖေဖေလည်း မပြောဝံ့ဘူး။ ဖေဖေကလည်း အဲဒီမြို့ရောက်တော့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပျက်စီးပြီး သောက်လိုက်တာ လွန်ရော။ နဂိုက ဒေါသကြီးကြီး၊ သောက်တော့ ပြောစရာမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ အရီးရယ် တိုတိုပဲ ပြောကြပါစို့။ နှစ်လလောက်ကြာတော့ အိမ်က ထွက်ပြေးပြီး စစ်ကိုင်းက ဘွားသီလဆရာကြီးဆီမှာ ပုန်းနေရတယ်။ ဖေဖေကိုလည်း စစ်ကိုင်းမှာလို့ အကြောင်းမကြားဝံ့ဘူး။ ဒေါသဖြစ်ပြီး လိုက်မရှာ အောင် ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားသလို ရေးခဲ့ရတယ်။ စစ်ကိုင်း ကနေပြီး ကျောင်းကို စာထည့်လည်း စာမေးပွဲပြီးလို့ ဘယ်လမှ၊ ဘယ်ရက်မှ လာမယ်နဲ့ ရေးပြီး နောက်တော့ စာကို အရှင်းမပြန်ပါဘူး။ လိုက်ဖို့ရာကလည်း အခက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ အရီးရယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သမီးလေးကို မျက်နှာမြင်ခါနီးကျတော့ ဆရာကြီးက ငါလည်း နား မလည်ဘူး၊ ငါ့ညီမ အိမ်မှာ သွားမြင်ပါပြောတာနဲ့ သူ့ညီမ အိမ်သွားရ တယ်။ ဟိုကလည်း မုဆိုးမ၊ အနှိပ်သည်၊ ဆင်းရဲလိုက်တာ ချာလို့။ ကျွန်မပါလာတဲ့ ဟာလေးတွေ ထုခွဲပြီး စောင့်ရှောက်ခိုင်းရတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ဒီကလေးများ အဖတ်မတင်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့

သူ့ကို ပြောမိတယ်။ သူကလည်း စောစောကသာ သူသိရင် ဖျက်ပေးပါရဲ့လို့ ပြောသပေါ့လေ။ တစ်နေ့တော့ ညနေမှောင်ခါနီးမှာ ကလေးကို မျက်နှာမြင်တာပါပဲ။ မိုးတွေကလည်း ရွာလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ ဖွားတော့ကာ ကလေးက မလှုပ်ဘူး။ အသေလေးတဲ့။ အသေလေးပြောလို့ ဝမ်းလည်းသာ၊ ဝမ်းလည်းနည်း၊ ကျွန်မ ဖြစ်နေလိုက်တာ။ နေ့ကူးအောင် မထားကောင်းဘူးဆိုပြီး နေဝင်ရီတရောမှာ ဒီအဘွားကြီးပဲ သွားမြုပ်တယ်။ ကျွန်မလည်း ကျန်းမာအောင် မနည်း ကြိုးစားပြီး ဖေဖေဆီ လက်ခံဖို့ လင်မရှိတော့လို့လို့ စာရေးတယ်။ တော်တော်နဲ့ စာမပြန်ဘူး။ နောက်မှ လာခဲ့ဆိုလို့ ငွေပို့လိုက်လို့ ပြန်ရတယ်။ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့နေ့က ဖေဖေ မရှိဘူး။ ကိုမြတ်ထွန်း မင်္ဂလာဆောင်သုံးဆယ်ကို သွားနေတယ်လို့ ခိုင်းတဲ့လူတွေက ဆီးပြောတော့ ကျွန်မဆိုတာ ကြက်သေကြီး သေသွားတာပါပဲ။ ဪ... ဖေဖေ၊ သမက်မင်္ဂလာဆောင်သွားတယ်။ ဘာမှမသိရှာဘူးလို့ အောက်မေ့ပြီး ဒင်း... ဒါကြောင့် ငါ့ဆီ မလာတာ။ အင်မတန်ရက်စက်တဲ့ ယောက်ျား၊ ယုတ်မာတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ စိတ်ဆိုးလို့က်၊ ဝမ်းနည်းလို့က်ပေါ့။ ဖေဖေ ပြန်လာတော့ တော်တော်နဲ့ စကားမပြောဘူး အရီးရဲ့။ စိတ်ကလည်းလေတစ်နေ့မှ မကောင်းပါဘူး။ နှစ်တွေသာ ကုန်ရော၊ အဖြစ်ကြီးက အစွန်းထင်ပြီးသား၊ မေ့လို့လည်း မရနိုင်ဘူး။ ဒီနောက် ဖေဖေက ဖြုန်းခနဲ ဆုံးပြန်ပါရော။ ရှိတာလေး ထုခွဲပြီး အသိတစ်ယောက်နဲ့ ဈေးထွက်။ နောက် ဆိုင်ပြုတ်။ ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်၊ စိတ်လေလေ ရှိတာနဲ့ စစ်ကိုင်းကိုသွားတာ အရီးရဲ့။”

“နို့ ဒီအမာလေးက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ရပြန်တာလား” ဟု အရီးလှက သိချင်ဇောနှင့် ကသောကမျော မေးလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး အရီးလှရဲ့ မဟုတ်ဘူး။ စစ်ကိုင်းရောက်တော့

ဆရာကြီးဆီမှာ ခဏနေတုန်း သူညီမ ဟိုအဘွားကြီး တစ်နေ့လာရော။ ကျွန်မ မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပြူးတူးပြီတဲ့နဲ့၊ ညည်း ငါ့ဆီ လိုက်လာ သလား။ ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ဘယ်ကကြားသလဲနဲ့ လုပ်ရော။ ဟင့် အင်း၊ ဘယ်နှယ်ပါလိမ့် ထူးဆန်းပါတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး သူ့စကား သိချင်တာနဲ့။ ပြောပါ။ ကြီးတော် ကျွန်မကို မထိန်ချန်ပါနဲ့ ပြောပါလို့ အောက်လိုက်တော့ အရီးလှရယ်၊ လား... လား... ကလေးက မသေဘူး၊ သုသာန်မှာ မြှုပ်မလို့ လုပ်တုန်း၊ အသက်ရှင်လာတော့ သူလည်း ကြံရာမရ ဖြစ်နေတုန်း မသာတစ်ခုကို လိုက်ပို့တဲ့ လူတွေထဲက အခု ကလေးမွေးတဲ့လူက ကလေးငိုသံကြားတယ်လို့ ကြည့်တော့ သူ့ကို တွေ့လို့ အကျိုးအကြောင်း မေးသတဲ့။ သူကလည်း ကျွန်မလည်း ဒီကလေး အဖေမဖော်နိုင်တဲ့အတူ သူလည်း ငွေလေးဘာလေး သုံးချင် တာနဲ့... တဲ့။ ဒီကလေး သေတယ်မှတ်လို့ ယူလာတာ မသေဘူး။ မအေလည်း ဆုံးပြီ၊ ဆွေမျိုးလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်ကို အသေရယ်လို့ မြှုပ်ခိုင်းတာ။ ရှင်လည်း ကလေးရူးနေတာ ရှင့်ကံပဲ။ ရှင်မွေးချင်ရင် ယူလို့ ပြောတော့ လူကြီးက ဝမ်းသားအားရ ပိုက်ဆံလေးအနည်း အကျဉ်းပေးပြီး ယူသွားသတဲ့။ ကျွန်မလည်း ဖြစ်ရလေခြင်းလို့ နှမြောဝမ်းနည်းလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ အမည် နေရပ် စုံစမ်းတော့ ကာ အခု ဒီမြို့ကို ပြောင်းနေကြတဲ့ အကြောင်း၊ သူ တစ်ခါသွားလို့ ငွေ ၂၅ ကျပ်ပေးပြီး နောက်ဘယ်တော့မှ မလာဖို့ပြောတဲ့အကြောင်း၊ ကလေးကလည်းကြီးလို့ ကျောင်းတောင်နေပြီ။ အမာလေးလို့ နာမည် ပေးသတဲ့...နဲ့ တသီတတန်းကြီး လျှောက်ပြောတာပဲ။ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ နေ့ချင်းပဲ ပြန်လာတာပဲ။ ဒီမိန်းမကြီးလည်း ဆုံးတယ် ကြားရတာပဲ။ ပြန်ရောက်လည်းလေ အခြေအနေ မရှိတော့ ဆေးလိပ်ဝင်လိပ်ရတယ်။ အို... ကလေးပဲ မြင်ယောင်ပြီးနေတာ။

ငါ့သမီးလေး ဘယ်လိုများနေမလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ တူပါလိမ့်နဲ့။ မြင်ချင်
လိုက်တာ။ မပြောနဲ့တော့ မြင်ချင်လိုက်တာ။ ကြာတော့ မမြင်ရ
မနေနိုင်ကို ဖြစ်လာတော့ ဒီကို လာခဲ့တာပဲ။ ဒီမြို့ရောက်တော့
ကျောင်းလွှတ်ချိန်မို့ ကျောင်းရှာပြီး တန်းသွားတာ။ ဝင်လည်း မမေးရဲနဲ့၊
ကျောင်းရှေ့မှာ ရစ်ဝဲ ရစ်ဝဲ လုပ်နေတုန်း အရီးလှနဲ့ တွေ့တာပါပဲ”

မိမိမှာ ပြောလိုတာတွေ တသိတတန်းကြီး လျှောက်ပြောနေ၍
အရီးလှကိုကား ဂရုမစိုက်မိ။ ပြောပြီးမှ အရီးလှကို ကြည့်မိရာ မျက်ရည်
တွေ တွေ့တွေ့ကျနေသည်ကို တွေ့ရရာ မိမိပါ မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ
အားရပါးရ ငိုမိပြန်လေတော့သည်။

“အေးအေး၊ ကံတရားပဲ ထားတော့။ ညည်းတင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊
ယုတ်မာတဲ့ ယောက်ျားတွေ အပုံကြီးပဲ။ ညည်းလို ခံရတာတွေလည်း
အပုံကြီးပဲ။ ဒီလို လူမျိုးတွေ များလွန်းလို့ အခုကာလ သိပ်ကြောက်ရ
တာ။ ယောက်ျား၊ ယောက်ျား၊ သူတို့က အသာကြီးပဲ။ မအေနှမတွေကို
ရှောင်ကြသေးလို့သာ သူတို့ကို မြင့်မြတ်တယ်ဆိုရသေးတာပါ။ တရား
နဲ့ ဖြေပေတော့။ ညည်းက အမေပါလို့ ပြောဦး ကလေးမိဘက ရှိသေး
တယ်။ ခက်သားလား၊ ပြီး ဟိုဟာက အူဝဲဆိုကတည်းက မွေးရတာ။
ညည်းက မွေးအမေ၊ ဟိုက ကျွေးအမေ ဖြစ်ပြီကပဲ။ မေ့လိုက်ပါ
သမီးရယ်။ မတွေ့ပါနဲ့၊ မတွေ့ချင်ပါနဲ့ တော့”

“ကျွန်မရော မေးသေးလား”

“မေးတယ်၊ မေးတယ်။ အဘွားနဲ့ ပါလာတဲ့ မိန်းမကြီးလေ။
အမာလေးကို ကြည့်ပြီး ငိုနေတဲ့ မိန်းမကြီးကော မလာဘူးလားလို့
မေးတယ်။ ငါလည်း သူ့မိဘကြားရင် ငါနဲ့တောင် တွေ့ခွင့်ပေးမယ်
မဟုတ်လို့ အဲဒီ မိန်းမကြီးက စိတ်နောက်နေတယ်။ အဘွားသမီးလို့
ပြောရသေးတယ်”

ဝင်းမေကား ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ရှိုက်ကာ 'ဒီလိုပြောမှ ကောင်းမယ် အရီးရဲ့' ဟု မချီတင်ကဲ ပြောရှာလေ၏။

ထိုနေ့ညကား အရီးလှလည်း အရီးလှအတွေးနှင့် ဝင်းမေလည်း ဝင်းမေအတွေးနှင့် မအိပ်နိုင်ကြ။ နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်ပြောင်းကာ ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဆွေးပူနေသော ဝင်းမေအား 'အိပ်လေ၊ အိပ်ပါ သမီး' ဟူ၍မှတစ်ပါး ဘာမျှအားမပေးနိုင်။ သမီးကိုချစ်၍ မအေအဖြစ် မပြောနိုင်သော ဝင်းမေပြဿနာကို လူးရင်းလှိမ့်ရင်း စဉ်းစားရင်း မော၍ နေလေ၏။

ဝင်းမေလည်း လူးရင်းလှိမ့်ရင်း အားရအောင် ငိုရင်းက တစ်ဖက် မှ အိပ်ရာ ခြင်ထောင်ကို အသာမ၍ 'အရီးလှ၊ အရီးလှ' ဟု နှိုးလေရာ 'ဘာတုံး ဝင်းမေ ဘာတုံး' ဟု ပျာပျာသလဲ ထထိုင်၍ မေးရာ 'မနက်လေ မနက် ကျွန်မသမီးလေး မင်းသမီးလေးလို ဝတ်ထားတာ ကျွန်မ သွား ကြည့်မယ်၊ ဘယ်အချိန်လဲ အရီးရဲ့၊ သူလေး ဘယ်လောက်လှလဲ ဆိုတာ သွားကြည့်မယ်။ ဒီတစ်ခါပဲ အရီးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါပဲ။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘူး။ ကျွန်မ သိပ်ကြည့်ချင် တာပဲ။ အချိန်ကိုပြောပါ အရီးရယ်။ ပြောပါ' ဟု လက်ကိုလှုပ်၍ လှုပ်၍ အထပ်ထပ် မေးလေ သဖြင့်...

မပြောချင် ပြောချင်နှင့် 'နေ့တစ်ချက်တီး' ဟု ပါးစပ်မှ မြည်ထွက် လိုက်ရလေ၏။

နေကား ချစ်ချစ်တောက်အောင် ပူပြင်းလှ၏။ အထက်ကပူ၊ အောက်က ပူ၍ တစ်ကိုယ်လုံး နေလှန်းထားသလို ပူပြင်းလှရာ အရှင် လတ်လတ် ငရဲအိုးထဲ ဆင်းရသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ကာ ခြေလှမ်းကို မြန်သည်ထက် မြန်အောင် ကြိုးစား၍ ဘူတာရုံဘက်ဆီသို့ လှမ်းနေရ လေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဘူတာရုံဘက်ဆီမှ သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်

သော စည်တော်သံကြီးမှာ နားမှဝင်၍ ဘဝင်ကို သွားရိုက်သဖြင့် ဝမ်းနည်းသလို၊ ငိုချင်သလို ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်စေလေ၏။ ‘ငါ့သမီးလေး လှလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း’ ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ကာ လျှောက်ခဲ့ရာ လျှောက်ရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ဖြစ်နေ လေ၏။

ကြီးမားသော လူထုကြီးကား ဘူတာရုံဝင်းထဲ ဝင်းပြင်တွင် အအုပ်လိုက်၊ အစုလိုက် စုဝေး၍ နေကြလေ၏။ သပြေညို နှစ်ဖက် ထိုး၍ တဟီဟီ ထုရိုက်တီးခတ်နေသော စည်တော်သံမှာ နီးလေလေ၊ ရင်ခုန်လေ ရင်တုန်လေလေ...

ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု မဟုတ်ဘဲ အစုလိုက် အအုပ်လိုက် စုဝေးပြု ထပ်နေသဖြင့် သမီးကို ကျကျနန မြင်နိုင်မည့်နေရာကို ရှာရသော ဝင်းမေမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဖြစ်နေပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးသာ ကျ၍ တစ်လက်မလေးမျှ အပေါက်အကြား မရှိသဖြင့် နေရာကား မရနိုင်။ နေကပူ၊ လူတွေက များ၍ ငြီးစော်နံလာပြီး နဂိုကတည်းက အားက မရှိသည့်ပြင် မိမိကိုယ်ပေါ်သို့ လူတစ်ကိုယ်လုံး တွဲလဲခိုထားသကဲ့သို့ လေးလံထိုင်းမှိုင်း ပင်ပန်းမောဟိုက်လှသဖြင့် အနီးရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက် တွင် ခေတ္တထိုင်လိုက်ရာတွင်...

‘ဆိုက်ပြီဟေ့ ဆိုက်ပြီ’ ဟု လူထုကြီးက ပါးစပ်ပေါက်များမှ ဝေါခနဲ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာသော အသံကြောင့် အမောမှ မဖြေနိုင် တော့ဘဲ မတွေ့လိုက်ရမှာ စိုးရိမ်လှ၍ ရှိသမျှ အားကလေးနှင့် တအား ကုန် တိုးငှေ့ရာ ပရိတ်သတ်ကား မရွေ့။ မိမိမှာသာ ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်ကာ နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကြံရာမရဖြစ်ကာ ပရိသတ်လည်း မမြင်နိုင်၊ အရှက်ကိုလည်း သတိမရနိုင်တော့ဘဲ သမီးသာ မြင်လိုလှသည့် ဇောက

စောစောက ခြေရင်းတွင် ထိုင်၍ အမောဖြေသော သစ်ပင်ခွကြားပေါ်သို့ မတင်ကာ သွားလေ၏။

မိမိသမီးလေးမှာ စည်းပုံ၊ ထိုင်မသိမ်း၊ ထဘီလေးနှင့် လှရသည့် အထဲတွင် စိန်ရွှေအရောင်တွေက တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးထိုး၍ ပြသယောင် တဖိတ်ဖိတ် တဝင်းဝင်း တောက်နေသဖြင့် နတ်သမီးကလေးကဲ့သို့ မှတ်ထင်မိလေ၏။

အဖေ၊ အမေ အခေါ်ခံသော လင်မယားနှစ်ဦးမှာလည်း ပုဆိုးတမမ၊ ပဝါတလွင့်လွင့်နှင့်။ သမီးကို မျှော်နေသော ဝင်းမေအား ရှက်ပါတယ်ဟေ့ဟု သရော်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၍ ဝင်းမေ၏ စိတ်တွင် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ။ သူ့ကိုယ်စား နေရာရကြလေခြင်းဟု မနည်းကြီး ဝမ်းနည်းမိလေ၏။ မိမိသမီးလေးအား ပြေး၍ ဖက်နမ်းချင်လောက်အောင် အားမလို အားမရ၊ ရင်တစ်ပြင်လုံး ချစ်စိတ်တွေ ပြည့်လျှမ်းကာ ရှုမဝဖြစ်နေသဖြင့် တွဲဖြူမှ ကြွဆင်းလာသော ဝန်ကြီးချုပ်မင်းနှင့် ဝန်ကတော်တို့ကိုပင် မမြင် သမီးလက်မှ ပန်းစည်းကို ပြုံးကာ ရယ်ကာ ယူလိုက်မှ ဝန်ကြီးချုပ်ကို မြင်လိုက်ရာ အမယ်လေး ကိုမြတ်ထွန်း... ဘုရားရေး... သမီး... သမီးအဖေလေ။ အလိုလေး၊ အမယ် လေးလေး မကြည့်ဝံ့ပါကလား' ဟု အသည်းဆိုင် နှလုံးခိုင်မှ ဖျစ်ညှစ် မြည်တမ်းရင်း မျက်နှာကို လက်နှင့်အုပ်လိုက်ရာ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ...။

ဝန်ကြီးချုပ်မင်း ကြိုဆိုပွဲတွင် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားကြောင်း၊ အချို့မှာ နေရာမရ၍ သစ်ပင်ပေါ်က ကြည့်ရရာ အမည်မသိ အသက် ၃၀ ကျော်လောက်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက် သစ်ပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျ၍ အရွက်ကို ခိုက်မိလေသလောမသိ။ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးနေလေ၍ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရကြောင်း...

ဟု ဝန်ကြီးချုပ်ကြံ့ဆိုပွဲ အခမ်းအနားသတင်း ဖော်ပြပါရှိသော သတင်းစာကို ဝန်ကြီးချုပ်မင်းနှင့် ဝန်ကတော်ပါ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ဖတ်နေကြလေတော့သတည်း။

ဂျာနယ်ကျော်၊

အတွဲ (၉)၊ အမှတ် (၉)၊ ၃၁၊ မေ၊ ၁၉၄၁

ကာဖီ

ဒေါ်လုံမကြီးသည် ရင်ကိုထုလေ၏။

ရင်ကိုထုရင်း 'ကိုဘိုးချက်ရေ... အေ ကိုဘိုးချက်ရဲ့' ဟု စိတ်ရှိ
လက်ရှိ ကုန်းအော်ပစ်လိုက်၏။

ဒေါ်လုံမကြီး၏ အသံကို ကြားကြားသမျှသော အနီးအနားရှိ
အိမ်နီးနားချင်းများသည် ဦးချက်ကြီး သေပါပကောဟု ချက်ချင်း သိကြ
ရသည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျူအချိန်၌ ရုတ်တရက်ကြီး ဖုံးလွှမ်းသွားသော ငိုကြွေး
သံသည် တစ်ရပ်လုံး ချောက်ချားထူပူသွားစေ၏။ လမ်းထောင့်က
တိုက်အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ ပြတင်းတံခါးပွင့်လာကာ တံခါးပေါက်
၌ မိန်းမသုံးယောက် ခါင်းပြုလျက် ဒေါ်လုံမကြီး၏ တဲပုတ်ကလေး
ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် တဲကပြင်တွင် လမ်းဘက်သို့ ကျောခိုင်း
ထိုင်လျက် ရင်ကိုထုကာ ထုကာဖြင့် ငယ်သံပါအောင် ကျုံးအော်ခေါ်
လိုက်ပြီးနောက် တဲခါးပန်းကို နဖူးနှင့်ထိလှအောင် ကုန်းလျက် လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရှိပါးရှိ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး 'အမယ်လေး၊ ကျုပ်ကို

တော် ပစ်သွားတာ၊ ကျုပ် ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲ ကိုဘိုးချက်ရဲ့ 'ဟု နာကျင်အက်ကွဲသော အသံကြီးဖြင့် အော်နိုင်သမျှ ညှစ်အော်ပြော လေ၏။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် ခင်ပွန်းသည် အသက်ပျောက်စ မဖြေဆည် နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ရင်ထဲရှိတာတွေ ပါးစပ်က ထုတ်လိုက် ရမှ ဖြစ်နိုင်မည့် အခြေအနေသို့လည်း ရောက်ရှိနေသည်။ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် အသံကုန်အော်ဟစ်လျက် မြန်မြန်ကြီး ပြောကာ ပြောသံထဲ တွင် အူလန်အသည်းလန် ငိုသံကြီးပါ ရောနှောနေ၍ မသာအိမ်ဆီသို့ ထွက်ကြည့်သူတို့၏ နားထဲတွင် ပြင်းပြသွားလျက် ရင်ထဲ၌ မြည်ဟည်း သွားကြလေ၏။ တိုက်အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်မှ မိန်းမသုံးဦးတို့ အနက် ခပ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေး မှာ ရင်ထဲက နောက်လာသည်။ တဲပေါ်၌ လမ်းဘက်သို့ ခေါင်းပြုလျက် အသက်ပျောက်သွားသော ဦးချက်ကြီး ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ သေခါနီးမှ ဝမ်းဗိုက်က ပို၍ ရောင်ဖောင်းသည့် အတွက် လှမ်းလှမ်းက ကြည့်လျှင် တောင်ပို့ကဲ့သို့ မြင့်မို့နေသော ဗိုက်ကြီးသည် အောက်တစ်ပိုင်းကို ကွယ်နေ၏။ သေသူကား မချိမဆုံ နာကျင်သော မျက်နှာဖြင့် တွန့်ရှုံ့နေ၏။ ဝေဒနာ ခံစားနေရတုန်းကဲ့သို့ ပါးစပ်တစ်ဝက်ဟနေ၏။

ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ရုပ်ကလာပ်သည် အိုသောရုပ်လည်း ပေါ် ၏။ နာသောရုပ်လည်း ပြ၏။ နှလုံးအခုန် ရပ်စဲကြောင်းမှာ အထင် အရှားဆုံး ဖြစ်လေ၏။

အထူးသဖြင့် ခြေနှင့်လက်သည် လူ့လက်လူ့ခြေများနှင့် မတူဘဲ ဆင့်လက် ဆင့်ခြေကဲ့သို့ ခုံးခုံးကြီး တင်းပြောင် တုတ်ဖောင်းလျက် မည်းသည်းနေလေ၏။ အကျိုဝတ်ခဲသော ဦးချက်ကြီးသည် သေရာ တွင်လည်း အကျိုကို ဝတ်မထားချေ။ အပြင်သွားရင် ဝတ်ရန်ထား

သော ဖျင်အင်္ကျီလက်တိုတစ်ထည်မှာ ဖောရောင်လာမှ စွပ်လို့ သွတ်လို့ မရသဖြင့် ခြေရင်းဘက် တဲထရံ၌ ချိတ်လျက် အတိုင်းပင် ရှိနေသည်။

အင်္ကျီပေါ်၌ ထုံးခြောက်ရောင် ပဝါဟောင်းတစ်ပိုင်း တင်ချိတ် ထားလေသည်။ ပဝါလေးမှာ နွမ်းနယ် မည်းညစ်နေလေပြီ။ သွားစရာ လာစရာရှိလျှင် ခေါင်းတွင် ပတ်ရစ်ကာ လူထဲသူထဲ ဝင်ရသော ပစ္စည်းမို့ ဦးချက်ကြီး အသုံးအဆောင်ထဲ၌ လူရာဝင်သော ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ် သည်။ ဟောင်းနွမ်း ညစ်ပေနေသော ပဝါကလေးသည် တဲထရံ၌ တွဲလောင်းကျနေကာ သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းကို မချိတ်ရိတ်ဖြစ်ကာ နွမ်းရိ ကြေပျော့နေပေ၏။

နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုသုံးပါးစလုံး အင်္ကျီဝတ်ခြင်း နည်းခဲ့၍ အလောင်း၏ ဝမ်း၊ ရင်ရှိ အသားအရေသည် ကျွဲအရေကဲ့သို့ နက်ကြုတ်ကြမ်းထူ၍ နေပေ၏။ အိုမင်းမစွမ်းရှိကာမှ ဂိုဒေါင်တစ်ခု၌ ညစောင့်ဒရဝမ် လုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသောကြောင့် ည အိပ်ပျက်ဖန် များထားခြင်းကို ဖော်ပြသော မျက်လုံးအစုံကား အသက်ပျောက်တာနှင့် ဟောက်ချိုင့်ဝင်သွားကြလေပြီ။

အလောင်းဘေး၌ တဲထရံဖြင့် မှီထောင်ထားသော တောင်ငှေး တစ်ချောင်းနှင့် ညအခါ ဂိုဒေါင်ပတ်ပတ်လည် လျှောက်လှည့်ကြည့်ရန် သူဌေးကပေးအပ်ထားသော လက်ဆွဲမီးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။

တောင်ငှေးနှင့် လက်ဆွဲမီးအိမ်တို့လည်း ‘ကျုပ်ကို ပစ်သွားတော့ ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲတော့’ ဟု အော်ဟစ် ငိုယိုနေရှာသော ဒေါ်လုံမ ကြီးနှင့်အတူ လိုက်၍ မျက်ရည်တတောက်တောက် ကျနေကြဘိ သကဲ့သို့ပင်...။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် တဲခါးပန်းမှ ခေါင်းကို ထူထောင်လျက် ကိုယ်ကြီးကို နောက်သို့ ကော့လန်ကာ ‘အသေဆိုးလေခြင်း... အေ...

ကိုဘိုးချက်ရဲ့' ဟု ထပ်၍ ဟစ်ကြွေးမြည်တမ်းလိုက်စဉ် ဖုတ်ဖုတ် ဖုတ်ဖုတ်ဖြင့် ဒုန်းချပြေးလာကြသော ခြေသံများကို ကြားမိ၍ တဲခန်းပန်း ပေါ်သို့ ပြန်ကိုင်းကျတော့မည့် ကိုယ်ကြီးကို ထိန်းလျက် ခေါင်းကို လိမ်၍ ကြည့်လေ၏။

တဲဝင်းထဲသို့ ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရားဖြင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ကဆုန် ချပြေး လာနေကြ၏။ တဲပေါ်သို့ မရောက်ခင်ပင် 'အဘရေ... အဘရဲ့' ဟု ပြိုင်တူ သံကုန်အော်ဟစ်ခေါ်ကြကာ ပြေးတက်လာကြ၏။

အော်ဟစ်လာကြသော အသံများသည် မီးလောင်ရာ လေပင့် ပေးလိုက်သလို ဒေါ်လုံမကြီး၏ မီးအုံးထားသော အသည်းနှလုံးကို တဟုန်းဟုန်း ထလောင်တောက်သွားစေအောင် အားကောင်းလာကာ သူတို့နှင့် အတူတူ ရော၍ အားရပါးရ လွှတ်အော် ငိုပစ်လိုက်နိုင်လေ၏။

အလောင်းကို ဝိုင်းအုံ့လျက် ကြွက်ကြွက်ညံ အော်ငိုလိုက်ကြ သော မိန်းမသုံးယောက်အသံကား ကျန်ရစ်သူများအဖို့ နောက်ဆုံးပြု ခြင်းမျိုး မီးကုန်ယမ်းကုန် ဟစ်ငိုနေကြ၍ ဆူညံမစဲနိုင်အောင် ရှိနေ ပေ၏။ ဦးချက်ကြီး မမာနေစဉ် သမီးများမှာ အဘနားတွင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လာရောက်ကာလည်း မပြုစုနိုင်ကြ။ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ့်အိမ်ထောင် အတွက် တစ်နေ့ရှာမှ တစ်နေ့အနိုင်နိုင် စားကြရသူတွေမို့ အဘအတွက် မမာနေတုန်း ဓာတ်စာ ဆေးဝါးဖိုးကလေးသော်မှ တစ်ကျပ်တစ်ပြား မထောက်ပံ့နိုင်ကြပေ။ နောက်ပိတ်ဆုံး သေသွားကာမှသာ ပြေးလာကြ ကာ တတ်အားရှိသရွေ့ ခွန်အားရှိသလောက် ကျုံးအော်ငိုကြရလေ၏။

တဲရှေ့ရှိ တမာပင်ကြီးထက်၌ အိပ်တန်းတက်ရန် ကျေးငှက် ကလေးများ ပျံသန်းလာကြရာ ညနေတိုင်း တမာပင်ပေါ်၌ ဟိုခုန် သည်ကူးဖြင့် ဆူဆူညံညံပြုတတ်ကြသော ကျေးငှက်အုပ်သည် မသာ အိမ်မှ ငိုသံများကို ထိတ်လန့်တကြားရှိကြကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝပ်တွား

နားနေကြလေ၏။ ရွက်ရော်ကလေးများလည်း သစ်ကိုင်းထက်မှ ဖြည်းဖြည်းစွာ သက်ဆင်းနေကာ လေထဲတွင် တဝေဝေ လွင့်ပါလျက် ရှိနေကြသည်။

တဲထဲ၌ တော်တော်နှင့် ဆူညံမစဲနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီးနောက် ငိုသံများသည် တိတ်သွားကြလေသည်။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် သမီးကြီး မကြိုင်နှင့် သမီးငယ် မမြိုင်တို့ကဲ့သို့ တစ်ပြိုင်တည်း ကျောက်ရုပ်လို တစ်ခဏ ငြိမ်သက်သွားသည့် အတောအတွင်း ရင်ထဲတွင် မျိုသိပ်ဖုံးဖိထားလို မရနိုင်သော အလုံးကို မသက်သာလွန်း၍ အန်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မကြိုင်နှင့် မမြိုင်ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာမထားတတ် ထားတတ်နှင့် ငိုမဲ့မဲ့ ဖွင့်အန်ပြောပြ လိုက်၏။

“မနက်က ညည်းတို့အဘက ငါ့ကို “လုံမ... ငါ ကာဖီရည်လေး သောက်ချင်လိုက်တာဟယ်” လို့ တင်တင်ပြောနေတာနဲ့ ‘ပိုက်ဆံမရှိရ တဲ့အထဲ သေခါနီးမှ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ငမ်းနေရသလားဟဲ့’ လို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အော်လိုက် ငေါက်လိုက်မိတယ်အေ”

မကြိုင်နှင့် မမြိုင်သည် အလောင်းနားတွင် မျက်နှာ ဘယ်လိုထား ရမှန်း မသိကြ၍ မြန်မြန်ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်ကြကာ မျက်နှာကို ကွယ် ဝှက်ထားလိုက်ကြ၏။

ဒေါ်လုံမသည် အလောင်းကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ လက်များကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြင့် ‘ပိုက်ဆံတစ် ပြားမှ မရှိလို့ တော်သောက်ချင်လှတဲ့ ကာဖီရည်ကို ဝယ်မတိုက်တာပါ တော့။ ကျုပ်ကို တစ်သက်လုံး စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်သွားတာလား ဟင်’ ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်လေ၏။ မကြိုင်တို့လည်း ရင်ထဲ၌ နင့်သွားကြကာ မျက်ရည်တွေက တစ်ပေါက်ပေါက် ကျလာကြ

သည်။

“အမယ်လေး သေခါနီး သောက်ချင်လှတဲ့ ကာဖီရည်ကလေးမှ မသောက်သွားရရှာဘူး။ အသေဆိုးလှချေရဲ့ အရပ်ကတို့ရဲ့”

ဒေါ်လုံမသည် ရင်နာနာနှင့် ခုနစ်သံတက်၍ ဟစ်အော်ငိုပြော လိုက်မိလေ၏။

ကြားရသူတိုင်း မည်ကဲ့သို့ နေကြမည်မသိ။ ဒေါ်လုံမသည် သူ့အသံကို သူပြန်ကြားကာ ပြောရင်း၊ ငိုရင်း မတ်တတ်အရပ်ကို အာရုံရောက်သွားလျက် ပစ်အားကိုးလိုက်မိ၏။

မကြိုင်နှင့် မမြိုင်သည် ငဲ့နေရာမှ တိုက်နောက်ဖေး တံခါးပေါက် က ထွက်ကြည့်နေသော သူများကို လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ လူတွေ ကြည့်နေခြင်းကို မြင်ကာမှ ပိုငိုချင်လာကာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြ ပြန်လေသည်။

မကြိုင်သည် ငိုနေခိုက် လျင်သောမျက်စိဖြင့် အမေ့ကို ကပျာ ကယာ လက်တို့ပြလိုက်ကာ ‘အဘရေ၊ အဘ သမီးတွေကို ထကြည့်ပါ ဦးလား၊ အဘရဲ့’ ဟု ယူကျုံးမရဖြစ်စွာ ရင်ကွဲမတတ်အောင် ငိုလိုက် ပြန်သည်။

တကယ်တော့လည်း ထကြည့်စေသချင်လှသည့် စိတ်က တော် တော်၊ ပါးစပ်ဖျားတွင် ကပျာကယာ ရှာရသောစကားဖြင့် လူလာ၍ ငိုလိုက်ချင်တာကြောင့် ငိုရရှာတာသာ ဖြစ်သည်။

တိုက်အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ တဲ၏ ခြံရှေ့သို့ ရောက်လာသော သားသားနားနား ဝတ်စားထားသည့် မိန်းမကို မြင်မြင်ချင်း ဒေါ်လုံမကြီး သည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တဲအောက်သို့ ရောက်အောင် ဆင်းကာ ပြေး၍ ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

“သမီးကြီးရယ်၊ အမေကြီးတော့ မုဆိုးမ ဖြစ်ပါပြီ။ အမေဒုက္ခကို

မြင်ဝံ့သေးရဲ့လား၊ ကယ်ကြပါဦး သမီးတို့ရဲ့”

အင်မတန်ကို ခယ ဝပ်တွားတိုးလျှိုးအောက်ကျိုနိုင်သော အသံလေး တုန်တုန်ဖြင့် တဲဝက ဆီးငိုရင်း ခရီးဦးကြိုဆိုလိုက်ပေသည်။ သတင်းမေးလာသော မိန်းမမှာ တဲနားသို့ မရောက်သေးခင် ရပ်လျက် မျက်နှာမကောင်းစွာ ဒေါလုံမကြီးကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“အစ်မကြီးရေ အဘ မရှိတော့ဘူး အစ်မကြီးရဲ့ အစ်မကြီး သကြားပေးတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆို အဘရဲ့။ အစ်မကြီးကို ထ ပြောပါဦးလား အဘရဲ့”

မမြိုင်မှာ နဂိုက ဘယ်လောက်ပင် အ အ၊ သည်နေရာမှာ သူ့ကို မသင်မကြားရဘဲ အရိပ်အကဲလောက်ဖြင့် နားလည်ပါးလည်ရှိကာ သွက်လက်လာသည်။

‘အစ်မကြီးရယ် အပေါ်တက်ပါ တက်ပါ’ ဟု တောင်းတောင်း ပန်ပန် ပြောခေါ်ကြသော်လည်း သတင်းမေးလာသော မိန်းမသည် တဲပေါ်သို့ တက်ထိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေ၏။ ဦးချက်ကြီး အလောင်းကြီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက် ထိုင်နေခြင်းဖြင့်ပင် တဲပုတ်ကလေးမှာ နေရာပြည့် သလောက်ရှိနေရာ တဲပေါ်သို့ မတက်လိုဘဲ တဲကပြင်တွင် ခြေတွဲ လောင်းချလိုက်ကာ ကိုယ်စောင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ညအိပ်ရာဝင် မျက်စိထဲ မြင်နေမည်စိုး၍ အလောင်းကြီးကို စိုက်ပြီး မကြည့်ရဲဘဲ တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်ရုံပင် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် မျက်နှာ မကောင်းလှဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပုံကိုပြသော မချမ်းမသာ ဟန်အမူ အရာများသည် ဒေါလုံမတို့အား နှစ်သိမ့်နေသကဲ့သို့ ရင်ထဲ၌ ခံသာရ သလောက် ရသွားကြသည်။

“ခဲလိုက်ရတာနော်၊ မမာတာ သုံးလလောက် ရှိမလား၊ ‘ခင်’ တို့လည်း မအားတာနဲ့ တစ်ခေါက်မျှ သတင်းမေးတောင် မရောက်နိုင်

ဘူး”

ဦးချက်ကြီး မသေခင်က တစ်ခေါက်မျှ မရောက်လာနိုင်ခြင်း အတွက် မိမိအား ခွင့်လွှတ်စေချင်သော သဘောနှင့် အပြောမျိုး လုံးလုံး မဟုတ်စေကာမူ၊ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောနေ စေကာမူ၊ တိုက်နှင့် တဲနှင့် ကပ်နေပါလျက် မမာတုန်းက တစ်ခေါက် တလေ လာမေးဖော် စမ်းဖော်မရခြင်းကို ဒေါ်လုံမကြီး၏ စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှ မဖြစ်၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့သည်ကို ကျမ်းကျိန်၍ပင် ပြောရဲပါသည်။ တိုက်ပေါ်ကလူများ မကျန်းမမာဖြစ်လျှင်သာ ကိုယ်က အချိန်မရွေး သွားနှိပ်နင်းပေးရသည်။ ပစ္စည်းရှင်များက ခင်ခင်မင်မင် အနှိပ်ခံကြကာ တိုက်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ခွင့် ထွက်နိုင်ခွင့်ရှိခြင်းက နည်းတဲ့ ကျေးဇူး မဟုတ်ဘူးဟု အောက်မေ့ရသေးသည်။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် နံနက်စာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးတာနှင့် တစ်ညလုံး အိပ်ပျက်ခဲ့၍ တခေါခေါ ဟောက်အိပ်နေရစ်ခဲ့သော ဦးချက် ကြီးနှင့် တဲကိုပစ်ကာ အရပ်ထဲ၌ တစ်အိမ်တက်ဆင်း လျှောက်သွားနေ ရလေသည်။

နှုတ်ချိုသျှိုတစ်ပါး၊ လူ့အောက်ကျလို့ လူပိမသေပါဘူးဟု ပါးစပ်ကလေး ချိုချိုဖြင့် လူရည်တတ်များကို ပြားပြားဝပ် ခယနိုင်မှု ကြောင့် လူချမ်းသာပိုင်းမှ ဒေါ်လုံမကြီးကို မသိသူ မရှိသလောက်၊ အနှိပ်မခံဖူးသော အိမ်လည်း မရှိသလောက် ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ဘယ်၍ဘယ်မျှဖြင့် နှိပ်စားသော အနှိပ်သည်မျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

‘နေမကောင်းဘူးလား သမီးကြီး၊ မညောင်းဘူးလား သမီးကြီး၊ လာလေ၊ အမေ ဇက်ချိုးပေးမယ်၊ အပူလည်း ထုတ်ပေးပါ့မယ်’ ဟု တတ်သလောက် မှတ်သလောက် နင်းနှိပ်ပေးတတ်၏။

နှိပ်ပေးနေရင်း အညောင်းပြေ အကြောလျော့သူတို့ မပျင်းကြ

အောင် မိမိ ဝင်ထွက်သွားနေသော အိမ်များ၏ သတင်းမျိုးစုံကို မြန်မြန် ရှက်ရှက်ကြီး ဖောက်သည်ချကာ ဖျော်ဖြေရလေသည်။ လက်က မရပ် မနား နှိပ်ပေးနေသလို ပါးစပ်ကလည်း ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းကလေး ကို စုလျက် မျက်ခုံးချီကာ မေးထိုးကာဖြင့် မဆုံးနိုင်အောင် မမောမပန်း ပြောနှိပ်ပေးလေ၏။

အနှိပ်အနင်း မခံလိုကြလျှင်လည်း သနပ်ခါး တစ်ကျောက်ပြင် ဖြစ်စေ အတင်းအဓမ္မ သွေးပေးသွားတတ်သည်။ အိမ်ကြီးရှင်များ၏ အလိုက်သိကာ လက်တိုလက်ရှည် ဖင်ပေါ့လွန်းသဖြင့် အိုကြီး အိုမ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးပေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း တစ်အိမ်တက်ဆင်း လျှောက်သွားရလျက် ဟိုတိုက်က၊ သည်အိမ်က ပေးလိုက်ကမ်းလိုက် ကြသော တစ်ကျပ်၊ ငါးမူးငွေကို ခါးထဲလိမ်ကာ ညနေစောင်းမှ အိမ်ပြန် လာရ စမြဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လုံမကြီး၏ နှုတ်ဖျားက ချိုချို ချိုချို ပြောတတ်ခြင်းကို နားဝင်သာ ချိုကြသော်လည်း ရင်ထဲကတော့ မချိုကြပေ။ စကားပြော လျှင် သူ့ကိုယ်သူ အမေ... အမေဟု ထည့်ပြောတတ်၍ အူထဲက မဟုတ်သော်ငြားလည်း အမေ... အမေဟု ပါးစပ်ဖျားကတော့ ခေါ်ကြ ၏။

‘အမေ့ကို အားလည်း နာပါရဲ့၊ ကလေး အနီးလေးတွေ လျှော် ပေးစမ်းပါ အမေရယ်’ ပြောက ‘အားမနာပါနဲ့ သမီးကြီးရဲ့၊ ခိုင်းစရာရှိရင် ခေါ်သာခိုင်း၊ အမေက ဘာမှ အလုပ်မရှိတာ သမီးလည်း အသိ။ ဒီပြင်ကော ဘာလျှော်ရဦးမလဲ ပေးသမီး’ ဟု လိုတာထက် ပိုအောင်ကို ရွန်းရွန်းဝေဝေ ပြောတတ်ဆိုတတ်၏။

လူကုံထံအပိုင်းမှ ကိုယ့်သမီးအရွယ်၊ ကိုယ့်သားအရွယ်၊ ကိုယ့်

မြေး အရွယ်ကလေးဖြစ်ပုံစေ နှိမ့်ချဆက်ဆံဖို့ရန် ဦးမလေးပေ။
ငတ်ပြတ်လွန်း၍ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် မရှက်မကြောက် အောက်
ကျိုရလွန်းသည့်အတွက် သည်စိတ်မျိုးမှာ အသားသေနေပြီးသား၊
ဦးကျိုးနေပြီးသား ဖြစ်၏။

ဦးချက်ကြီး မမာနေတုန်းက ခြေဦးပင် မလှည့်ကြဘဲ ငိုသံကြားမှ
သတင်းမေးလာသော တိုက်ပေါ်က လူမျိုးအား ဒေါ်လုံမကြီးက ခွင့်
မလွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် လူတန်းစားချင်း
လည်း မဟုတ်။ စိန်တွေ ရွှေတွေ သီးနေသော လူချမ်းသာမတစ်ဦး
တဲကုပ်ကလေးပေါ်ရောက် လာသဖြင့် မင်္ဂလာအခါကြီး၌ပင် မင်္ဂလာရှိ
သယောင်ယောင်။

“ဘယ်လာနိုင်ပါ့မလဲ သမီးကြီးရယ်၊ သမီးကြီးများ ဝေယျာဝစ္စ
က အများသား၊ အမေသိပါတယ်။ ခုလို လာတာပဲ တစ်အားပါပဲ
သမီးရဲ့။ အမေ အားကိုးစရာဟာ သမီးတို့ပါပဲ။ ဘယ်သူရှိလို့တုံး၊
သူကတော့ အမေ ကို ပစ်သွားပြီပေါ့။ အမေတော့ ရှေ့လျှောက် ဒုက္ခကြီး
ရောက်ပါပြီ သမီးရယ်”

ဒေါ်လုံမကြီးသည် ပါးပေါ်သို့ အသွယ်သွယ် ယိုစီးကျလာသော
မျက်ရည်များကို အင်္ကျီလက်ဖျားကလေးဆွဲလျက် ပွတ်သုတ်ကာ
ခေါင်းမမော်ဘဲ တရှုပ်ရှုပ် ငိုပြောနေလေ၏။

ပြောရင်း ငိုရင်း အလွန်အလွန်လည်း ဝမ်းနည်းလာလေ၏။
ဦးချက်ကြီး သုံးလလောက် မမာနေသည့်အခိုက် ဒရဝမ်အလုပ် မလုပ်
နိုင်သဖြင့် သူဌေးက ချက်ချင်း လူစားသွင်းပစ်လိုက်ရာ သုံးလအတွင်း
ဘယ်ကမှလည်း ဝင်ငွေမရှိ၊ တစ်ကျပ် ငါးမူးရဖို့အရေး တစ်အိမ်တက်
ဆင်း သွားခဖို့ရန်လည်း လူမမာနား၌ ထားခဲ့ဖို့ရန် လူခွဲမရှိ၍ လာဘ်
ပိတ်ခြင်းအတွက် လူမမာနှင့်လည်း တစ်ရန်၊ သားသမီးများ ပေးကမ်း

ထောက်ပံ့နိုင်သော ငွေကလေး မဖြစ်စလောက်၊ လူမမာအတွက် အစိုးရ
၏ အခမဲ့ မြန်မာဆေးပေးရုံက ဆရာ ဆီက ဆေးသွားတောင်းရတာ
အဝေးကြီး။ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ရလွန်းလို့ ဒူးတွေတောင် ဆာနေပြီ။

အိုကြီးအိုမ ဒုက္ခရောက်လှသဖြင့် ဦးချက်ကြီး မသေမီက သေနိုင်
ခဲလှ၏ဟု အောက်မေ့မိကာ သေပြန်တော့လည်း မသာချစရာ စရိတ်အ
တွက် အရေးတကြီး လိုလာပြန်သည်။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် အသက် ၆၀ ကျော်ပြီမို့ သင်္ချိုင်းကို မျက်
စောင်းထိုးထားပြီး ဖြစ်၍ မသာတွေ ပို့ခဲ့ရပေါင်းလည်း အခေါက်ပေါင်း
မရေမတွက် နိုင်အောင်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ သေသောသူကတော့ သေပြီ။
သူကတော့ ဝဋ်ကျွတ်သွားလေရဲ့ ငါ့မှာသာ ရှေ့လျှောက်၍ မသေမချင်း
ရောက်ရဦးမယ့် ဒုက္ခတွေအတွက် နေရစ်ခဲ့ရသေးတာပါကလားဟု
ဘဝကို အကွင်းသား မြင်နေရသဖြင့် တုန်လှုပ်လှိုက်လှဲစွာ ဝမ်းနည်း
ပက်လက် ဖြစ်နေလေ၏။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှိုက်ငင်နေ၏။ ရင်ထဲမှ
ရှိုက်သံတို့သည် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထွက်ကန်နေကာ လူတွင်မက တဲပုတ်
ကလေးပါ သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရှိုက်နေလေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ
သည်။

သတင်းလာမေးသော 'ခင်' မှာ ကိုယ်ကို တုန်ကာ သည်းထန်စွာ
ရှိုက်ငင်နေသော ဒေါ်လုံမကြီးကို မြင်ရတာ ရင်ထဲက မသက်သာလွန်း
၍ စိတ်ထဲ၌ နောက်ကျိလာသည်။ ဆရာဝန်က မိမိကို နှလုံးရောဂါ
ရှိတယ်ဟု ရောဂါအမည်တပ်ပေးထားတာကြောင့် နှလုံးမချမ်းသာစရာ
များကို မသိချင်၊ မကြားချင်သမို့ ရှောင်နိုင်ရှားနိုင်မှ တော်တော့မည်။

“သားတွေ သမီးတွေ ရှိသေးသားပဲ၊ ဘာ အားငယ်စရာ ရှိသလဲ”
ဒေါ်လုံမကြီးသည် မိမိကို အားပေးစကား ပြောကြားလိုက်သော

မိန်းမ၏ မျက်နှာကို ရှိုက်ဖိုရင်း တွေးငိုငံကြည့်လိုက်မိသည်။ သူပြော သလို သားသမီးများ ရှိသားပဲဟု အားကိုးဖို့ရန်မှာ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ် သာ သိလေ၏။

ဦးချက်ကြီးရှိစဉ်က ဒရဝမ် အလုပ်ကလေးဖြင့် ရသည့်လစာငွေ ကလေးကိုပင် သားသမီးများက သူတို့မှာ မလောက်နိုင်တိုင်း လာနှိုက် ကြသေးသည်။ ဒေါ်လုံမကြီး၏ သားကြီး 'ကိုသာဆိုင်' မှာ လက်သမား လုပ်လျက် သားငယ် 'ကိုဘဇံက' ကားဝပ်ရှော့ရုံတစ်ရုံတွင် တစ်နေ့တစ် ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်ဖြင့် ကားပြင်ဆရာ မက်ကဲနစ်၏ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းစေရာအလုပ်ကို သင်လုပ်လုပ်နေရသည်။ သမီးနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်သည်များဖြစ်ကြလျက် မကြိုငံက ကလေးငါးယောက်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ကာ နောက်ထပ် ကလေးသုံးယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုတစ် ယောက်နှင့် အကြောင်းပါကြ၏။ ကလေးသုံးယောက် အဖေ မြူနီ စီပယ် လမ်းပြင်အလုပ်သမား ယူမိ၍ရသည့် လစာကလေးနှင့် ကလေး တစ်အုပ်ကြီးကို ဝအောင်မကျွေးနိုင်ကြပေ။ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရအောင် မနက်တိုင်း အရပ်ထဲလည်ပြီး ပဲပြုတ်ရောင်းထွက်ရ သေးသည်။

မမြိုင်မှာ မကြိုင်ထက် ကျပ်တည်းသေး၏။ ကလေးနှစ်ယောက် ရမှ လင်က မယားငယ် ယူသွား၏။ မတ်တတ်ပြေး နို့စို့ရွယ် လူမမည် ကလေး ကလေးတွေမျက်နှာဖြင့် ယောက္ခမအိမ်တွင်ပင် ကပ်ရပ်မိခိုနေရ လေသည်။ နံလွန်း အလွန်း၍ ယောက္ခမ မကြည်ဖြူသည့်တစ်နေ့ ကိုယ့်ဆီသာ လာမိခိုဦးမည့် သမီးဖြစ်သည်။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် အရပ်ကို ကပ်မိကာ တစ်ဖက်တစ်လမ်း အားကိုးအားထားပြုနေရသူမို့ သူ့စိတ်ရင်းအတိုင်းပင် 'ဘယ်သူရှိလို့တုံး၊ သမီးတို့သာ အားကိုးရာ ရှိပါတယ်' ဟု ဖွင့်ဟပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်

သည်။

‘အမေရယ် ဘာအားငယ်စရာ ရှိသလဲ၊ ခင်တို့ ရှိသားပဲ’ ဟု သနားကြင်နာစွာ အားပေးစကားမျိုး အကယ်၍များ ကြားလိုက်ရမည် ဆိုပါက ခုလိုချိန်ခါမျိုး၌ မစားရဝခမန်း တစ်အားရှိသွားမှာ မုချဖြစ် ပေသည်။

သတင်းမေးလာသော မိန်းမမှာ သူ့ဘက်က သည်စကားမျိုး နှုတ်အားဖြင့် သက်သာဖွယ်ရာ နှစ်သိမ့်လိုက်ဖို့ရန် စိတ်ထဲကကို မပါ သောကြောင့် မတတ်နိုင်ပေ။

မကြိုင်နှင့် မမြိုင်သည် တဲရှေ့သို့ လျှောက်လာကြသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်မြင်ချင်း ‘အစ်ကိုတို့ရေ၊ အဘမရှိ တော့ဘူး အစ်ကိုတို့ရဲ့’ ဟု ဆီး၍ လှမ်းအော် ငိုပြောလိုက်ကြသည်။

သားတွေမြင်လျှင် အလိပ်လိပ်တက်လာသော အလုံးကြီးကို လက်ဖြင့်ဖိလျက် ‘သားရေ၊ အမေဒုက္ခကို ကြည့်ကြပါဦးလားကွယ့်’ ဟူ၍ ဆောက်တည်ရာမရ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း သမီးများနှင့်အတူတူ ရောအော် ငိုလေသည်။

ကိုသာဆိုင်သည် အလောင်းဘေး၌ နှာရည်များ ထွက်လျက် မသာမယာရှိသော မျက်နှာဖြင့် တဲအဖီကို မှီထိုင်လိုက်၏။ ဦးချက်ကြီး ထားပစ်ခဲ့သော တောင်ငှေးနှင့် လက်ဆွဲမီးအိမ်ကလေးကို ငိုငင်ငေး ကြည့်နေလေ၏။ ဒေါ်လုံမကြီး၏ ငိုသံကို တဒိတ်ဒိတ် ခံစားနား ထောင်ရင်း သားအကြီးဖြစ်၍ သူ့တာဝန်ကျကာ မသာကိစ္စ အစီအစဉ် များကို စဉ်းစားနေလေ၏။ သံဖြူဆိုင်က အောက်လင်းဓာတ်မီးနှစ်လုံး သွားငှားရမည်။ တဲရှေ့၌ ကနားဖျင်းထိုးဖို့ရာအတွက် ဝါးနှင့် ကျူဗျော များကို စဉ်းစားလိုက်ရာ မီးရထားသံလမ်းဘေးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အမိုးမိုးပေးစဉ်က ကျောင်းအောက်၌ ပုံထားသော ဝါးနှင့် ကျူဗျောများကို

မြင်ခဲ့၍ ဘုန်းကြီးဆီက ခဏသွားငှားရန် အကြံပေါ်လာသည်။ ခေါင်း
အတွက်ကလည်း ကြိုတင်မှာထားဖို့ အရေးကြီးသည်။ ခေါင်းကို
ခပ်ကြီးကြီး မှာရမည်ဖြစ်သဖြင့် အကုန်သက်သာအောင် အကူငွေကြည့်
ပြီး ကိုယ်တိုင် ပျဉ်ဝယ်စပ်ရကောင်းမလား။

အရပ်လူကြီး ဦးအောင်ဘတို့ကို အကြောင်းကြားကာ ဖဲဝိုင်း
ကောင်းဖို့ လူစုဦးမှ။ ဝိုင်းကောင်းလို့ တွက်ကိန်းကိုက်ခဲ့ရင် မသာကို
၃ ရက်က ၅ ရက်တိုးထားလိုက်မည်။ အကောက်မှ စရိတ်ကျေအောင်
ရပါ့မလားဟု တထင့်ထင့် ပူပန်နေမိသည်။ တစ်လောက ဆိုက်ကား
သမား လှထွန်းသေတုန်းက မသာစရိတ် ကျေရုံအပြင် သုံးလေးဆယ်
မြက်လိုက်သည်ကို သတိရ၍ ပူပန်စိတ် နည်းနည်းလျော့လာသည်။
ဖဲဒိုင်ခံဖို့ကို အဓိက လုပ်ရပေမည်။

ကိုဘဇံမှာ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသော အလောင်းကြီးကို စိုက်
ကြည့်နေသည်။ နေ့လယ်က ဝေဒနာကို မရှုမလှခံရင်း နောက်ဆုံး
ဒေါသကြီးစွာ အားအင်မကျန်တော့သည်အထိ ရုန်းကန်ညည်းတွား
နေသော ပုံသဏ္ဍာန်ကြီးကို မြင်ယောင်မိကာ တောင့်တောင့်ကြီး ဆန့်နေ
သော အလောင်းအား 'အဘအတွက် သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ'
ဟု စိတ်ထဲက ပြောကြား ဖြေဆိုနေလေ၏။

အပြင်ဘက်တွင် အနည်းငယ် မှောင်၍ပင် လာသည်။ ပြာ
နှမ်းနှမ်း အရောင်တို့သည် တွားလာကာ လူသေကို လွမ်းဝန်းလျက်
ချောက်ချား လှုပ်ရှားစရာ ဖြတ်သန်းကျရောက်လာချေပြီ။

ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် စိန်နှင့်မြရောင်များ တဝင့်ဝင့် တောက်
လက်သွားသဖြင့် ဆည်းဆာမှောင်သည် လွင့်စဉ်သွားလေ၏။
မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရှိကြသော မကြိုင်နှင့် မမြိုင်တို့သည် ရင်တခုန်
ခုန်ဖြင့် စိန်ရောင်မြရောင်များ ထွက်ပေါ်ရာဆီသို့ တအား စိုက်ကြည့်

ကြ၏။

သံတင်းမေးလာသော တိုက်ကြီးပေါ်က 'ခင်' သည် ခါးကို ဆန့်လျက် စိန်နှင့်မြ နှစ်ပါးသွားလက်ကောက်ဝတ်ထားသည့် ညာဘက်လက်ဖြင့် ချွေးခံ အင်္ကျီအိတ်ကို နှိုက်နေလေ၏။ လက်ချောင်းများမှာ အိတ်ထဲက တော်တော်နှင့် ထွက်မလာကြ။ သေချာစွာ အိတ်တွင်း၌ စမ်းနှိုက်နေရခြင်းကြောင့် မတ်မတ်ဆန့်ထားရသော ခါးသည် ဘယ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကိုင်းကျလာလေသည်။

မကြိုင်နှင့် မမြိုင်တို့မှာ မျက်တောင်ကို မခတ်နိုင်ကြဘဲ အိတ်ထဲမှ ထွက်လာမည့်လက်ကို မျှော်ခဲကြည့်နေစဉ် တလက်လက် တောက်ပနေကုန်သော စိန်ရောင်မြရောင်တို့မှာ တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်စိကျိန်းသွားလေသည်။

ဒေါ်လုံမကြီး မျက်နှာ၌ မျက်ရည်တို့သည် မှုန်ရီသီဝေနေသော မျက်လုံးတို့မှ ပါးရေ ပါးတွန့်ကြောင်းများအလိုက် စီးဆင်းကျလာလေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံခဲ့ရပေါင်းများပြီမို့ ညှိုးရော်ရိစားထားသော မျက်နှာလည်း အိတ်နှိုက်နေသော သူကို အသနားခံထားခြင်းဖြင့် တစ်မုဟုတ်ချင်း ဆီးရွက်လောက်ငယ်သွားလေသည်။ အိတ်ထဲမှ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာသေးသော လက်ကို ခပ်စမ်းစမ်း မျှော်မှန်း ကြည့်ရှုနေလျက် အားကိုးထင်မှန်းလိုက်သည့် တွေးလုံးထင်လုံးများဖြင့် အားတက်သရော မြူးလာသောအသိကို ခံစားရသေး၏။

လက်ညှိုး လက်မ နှစ်ချောင်းဖြင့် ချွေးခံအိတ်ထဲမှ ညှပ်ကိုင် နုတ်ထုတ်ယူလိုက်သော ငွေစက္ကူသုံးရွက်သည် အပြင်သို့ တစ်ကြိမ်တည်း ထွက်မလာကြဘဲ တစ်ရွက်စီ တစ်ကြိမ်စီ ပေါင်ပေါ်သို့ ထွက်ကျလာကြ၏။ ပေါင်ပေါ်၌ ငွေစက္ကူများ သုံးရွက်စေ့သွားသောအခါ လျင်မြန်စွာ စုထပ်ယူလျက် ဒေါ်လုံမကြီးကို 'ဘကြီး ချက်ကြီးအတွက်

ကူပါတယ်' ဟု ညင်သာ ပျော့ပျောင်းသော အသံလေးဖြင့် ပြောကာ မသာကူငွေ သုံးကျပ်ကို ကမ်းပေးနေလေ၏။

တစ်ချိန်လုံး ရင်ခေါင်းတက်၍ ပြည့်သိပ် ရွလှုပ်နေကြသည့် တွေးလုံး ထင်လုံးတို့သည် မတင်မကျနှင့် ရင်ထဲ၌ နင်သွားလေ၏။ ဤသို့သော အသက်အရွယ်နှင့် ကိုယ့်အိမ်မှာ လက်တိုလက်ရှည် ကူဖော်လောင်ဖက် လုပ်ကိုင်ပေးဖော်ရတာတွေ ထောက်ထားကြကာ မသာအတွက် သူတို့ အခြေအနေနဲ့ ကူငွေ ၁၀ ကျပ်လား၊ ၂၀ ကျပ်လား ဟူသော တွေးလုံး ထင်လုံးတို့သည် မွန်နေသဖြင့် ဒေါ်လုံမကြီးမှာ ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်မေ့နေခဲ့၏။

မိမိအား ကမ်းပေးနေသော ငွေ ၃ ကျပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရမှာ လောက် စိတ်ဆင်းရဲတာမရှိ။ အကူငွေ ပေးကမ်းနေတာ ငြင်းပယ်လို့ လည်း မဖြစ်နိုင်။ မျက်နှာငယ်လှသည့် ကိုယ့်ဘဝကို ရှက်ရှက်နှင့် မလှမ်းနိုင် မလှမ်းနိုင် လှမ်းယူရကာ 'အရပ်ကောင်းတော့ အလောင်း လှပါတယ် သမီးကြီးရယ်' ဟု ခေါင်းကို မဖော်နိုင်ဘဲ ကူတဲ့သူ ကျေနပ် အောင် အောင့်သက်သက် ပြန်ပြောလိုက်ရလေ၏။

“ကဲ... အားလုံးပဲ 'ခင်' ပြန်လိုက်ဦးမယ် နော်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ထသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်လုံမကြီးသည် အလောင်း ကြီးကို လက်ထဲက ကျပ်တန်သုံးရွက် ထောင်ပြလျက် 'အေ ကိုဘိုးချက် ရဲ့ ကာဖီရည်သောက်လိုက်ချင်တယ်ဆို။ ကာဖီလေး ထသောက်လိုက် ပါဦးလား' ဟု ကျုံးတင်လိုက်ရာ ဦးချက်ကြီးမှာ ငွေစက္ကူ ကျပ်တန်သုံး ရွက်ကို မမြင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ပါးစပ်ကိုမူ တစ်ဝက်ဖွင့်မြဲ ဟဖွင့် ထားလေ၏။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ (၈)၊ အမှတ် (၈၇)၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၅၄

တွေးတစ်မိမိ

ဒေါ်သိန်းမိသည် သက်မကြီး ချလိုက်သည်။
 သူ့ရင်ထဲ၌ သက်သာရာလေး ရလိုရငြား ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း
 ကြီး ချလိုက်ရာ ရင်ထဲ၌ကား မောနေလေ၏။ မလှုပ်ချင် မရှားချင်
 အောင်ဖြစ်နေသော ခြေတို့ လက်တို့ကို ယခုမှပဲ အနားပေးရပေသည်။
 ဒေါ်သိန်းမိသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်
 ကြီး ထိုင်လျက် ဟင်းချချပြီး မောရပုံမှာ ညစဉ်ညတိုင်း ဖြစ်တော့၏။
 ရင်ထဲ၌ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် မောနေရင်း 'ဒီကနေ့ အမောဆုံးပဲ'
 ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

အိမ်တွင် ရေမရှိချေ။ နေ့လယ်က လမ်းထောင့် ဘုံပိုင်မှ
 သံစည်ကြီး နှစ်လုံးပြည့်အောင် ရေဆွဲထည့်ရ၍ ခြေကုန်လက်ပန်း
 ကျခဲ့သည်။ ရေထည့်ပြီး အဝတ်ဟောင်းတွေ တစ်ပုံကြီး ထိုင်လျှော်
 သည်။ အဝတ်တွေကို ကြိုးတန်း၌ အရေအတွက်နှင့် လှမ်းသွားလေရာ
 ခုနစ်ဆယ့်ငါးထည်ရှိ၍ ဟိုက်သွားတော့သည်။

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဒေါ်သိန်းမိ၏ ခေါင်းသည် ဘယ်
ပြန် ညာပြန် လူးနေလေသည်။ အသက်ကို မချိမဆံ့ ရှူနေရကာ
စိတ်ထဲ၌ အတောမသတ် ကျိတ်ညည်းလျက် နေလေသည်။

“ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ငါ့လောက် ဒုက္ခကြီးတာမျိုး
များ ရှိသေးရဲ့လား၊ ရှိသေးရဲ့လား ဟင်”

ဒေါ်သိန်းမိ၏ အသက်မှာ ၆၈ နှစ် ဖြစ်သည်။ သူ့ဒုက္ခကား
တစ်နေ့လုံး နေထွက်က နေဝင် ဖင်မချနိုင်အောင် အနားတစ်ကွက်မှ
မရှိဘဲ ထမ်းရွက်ရသော တာဝန်ကြီး ဖြစ်လေ၏။

နံနက် လေးနာရီ၌ အိပ်ရာမှ ထလာကာ မီးဖိုထဲသို့ တန်းဝင်သွား
လေ၏။ မီးမွှေး၊ ရေနွေးအိုးတည်ပြီးတာနှင့် မျက်နှာသစ်သော၊ တပိ
တပါးထွက်သော ကိစ္စများကို ခပ်သုတ်သုတ် လုပ်ရသည်။ အပူ၊
တွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့ ညက စို့ထားကြသော နို့ပုလင်းတွေကို ဆေး
ကြောရင်း ကိုရွှေသမက်က သန်းခေါင်ကျော်မှ အိမ်ပြန်ကာ ညစာ
စားထားသော ထမင်း ဟင်း ပန်းကန်အပေအရေများကိုပါ ဆက်လက်
ဆေးကြောသိမ်းဆည်းလျက် ရေနွေးအိုးကျ၊ ထမင်းအိုးကောက်ဆေး
တည်လေသည်။ တစ်အိမ်လုံးအတွက် ကော်ဖီနှုပ်ဖျော်၏။ ကော်ဖီ
ပန်းကန်လုံးကို ဘယ်လက်က ကိုင်မှုတ်သောက်ကာ ညာလက်က
ငရုတ်သီးထောင်းနေ၏။

ထမင်းအိုး မီးဖိုပေါ်မှ မချသေးသည့် အချိန်အတောအတွင်း
ငရုတ်သီးတစ်ဆုံထောင်း၊ ဆွမ်းတော်ဗန်းပြင်၊ ကလေးငယ်များ ထကြ
လျှင် သောက်ကြရန် နို့ပုလင်းများ ဖျော်ထည့်ပြီးမှ ထမင်းအိုးကို ချနှပ်ခဲ့
ကာ သမီးအိပ်နေသော အခန်းဝမှ အသံပြုလျက် နံနက်ဈေးသို့ သုတ်
ခြေတင် ပြေးသွားလေ၏။

နံနက် ၈ နာရီ၌ ကျောင်းတက်ကြမည့် အပါ၊ အမာနှင့် အပူ

တို့ကို ကျောင်းအရောက် လိုက်ပို့ရဦးမည်ကြောင့် ဈေးကအပြန် မီးဖို
ထဲ၌ သေပြေးရှင်ပြေး ချက်ပြုတ်ပြီး ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေး
လေ၏။ ကျောင်းသွားမည့် ကလေးသုံးယောက်အနက် အမာနှင့် အပု
အငယ်နှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ ကျောင်းချိန်မီအောင် ပြေးပို့ပြီး
နောက် အိမ်သို့ သုတ်သုတ်လျှောက်ပြန်ခဲ့ကာ သမက်ရုံးတက်အမိ
ထမင်းပြင် ကျွေးရလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိ၏ သမက် မောင်မြဦးသည် ရုံးစာရေးကြီး ဖြစ်
သည်။ ၉ နာရီတိတိ ရုံးရောက်အောင် သွားသည်။ ဒေါ်သိန်းမိ၏
သမီး မအေးလှမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ကောင်းကောင်းကျန်းမာသည်
မရှိ။ မကျန်းမာသည့် အတွင်းကပင် တစ်နှစ်တစ်ယောက် ကလေးမွေး
ကာ တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေနှင့် ချည်နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေလေသည်။ ကိုယ်ဝန်
လေးလနှင့် လဲနေသည်မှာ တစ်လလောက် ရှိချေပြီ။

မနက်မိုးလင်း အိမ်တာဝန်က တစ်ဖက်၊ နို့စို့ကလေးတွေ တာဝန်
က တစ်ဖက်၊ ကျောင်းသားကိစ္စ၊ ရုံးသမားကိစ္စ၊ သမီးလူမမာ ပြုစုရ
သည့်ကိစ္စ စသည်စသည် ကိစ္စများစွာတို့ဖြင့် တစ်မနက်စာလုံး တစ်
ယောက်တည်း ဂျင်ဂျင်လည်နေလေသည်။ ၁၁ နာရီထိုးလျှင် ကလေး
တွေကို သွားကြိုရန် ကျောင်းသို့ ပြေးရပြန်လေ၏။

အိမ်၌ရေမရခြင်းက ပိုမို၍ ဒုက္ခကြီးပေသည်။ လမ်းထောင့် မီး
သတ်ပိုက်က ရေကို လက်ဆွဲသံပုံးနှင့် တစ်နေ့ခင်းလုံး ဆွဲသယ်ရသည်။
သမီး အဝတ်၊ သမက်အဝတ်၊ ကလေးတွေ၏ ချေးအဝတ်၊ သေး
အဝတ်များပါ မကျန် အဟောင်းရှိရှိသမျှ ကျုံးလျှော်ရလေ၏။

အဝတ်လျှော်နေရင်း တစ်ဖက်နှင့် ထလုပ်ပေးရသော အလုပ်များ
မှာ အလုပ်မျိုးစုံသွားလေသည်။

နို့ဘူးဖျော်၊ ပုခက်လွှဲ၊ ကလေးနောက်ဖေးကျုံး၊ လူမမာအနား

လည်း မကြာခဏ ထပြေးလုပ်ပေးနေပုံတို့သည် အဝတ်လျှော်ရင်း ထဘီရေစိုကြီးနှင့် ဖြစ်လေ၏။

အိမ်တွင် အဖော်အကူတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ အဝတ်လျှော်ရင်း အလုပ်မျိုးစုံ ထလုပ်နေရလျက် ဖတ်ဖတ်ဆာ နေရှာသည်။

အဝတ်လျှော်ပြီး ရေ ကပျာကယာချိုးကာ နေစောင်းသွား၍ ညစာ အတွက် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားပြန်သည်။

ထမင်းချက်ရင်း တစ်ဖက်ဖြင့် ရသည့်အချိန်ကို လုလျက် အိမ်ရှေ့တွင် တံမြက်စည်းလှည်းသည် ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရေချိုးပေးကာ သနပ်ခါး သွေးလိမ်းပေးရသေးသည်။ နာရီ၊ အချိန်နှင့် နို့ဘူးဖျော်ရပြန်၏။ ကလေးပုခက်လွှဲသိပ်ရပြန်၏။ ထမင်းအိုး ဆူကျနေ၍ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ပြေးပြန်ကာ ဇယ်ဆက်သလို သူလုပ်နေသော အလုပ်များသည် တစ်လုပ်ပြီးမှ တစ်လုပ် မဟုတ်တော့ဘဲ သမ္မရနဲ့ ပေါင်းစုံ အကုန်လုံး သိမ်းကျုံး လျှောက်လုပ်သွားသည်မှာ နေဝင်မိုးချုပ်သည်အထိ ဖင်မချရချေ။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ည ၁၀ နာရီထိုးမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အနားယူထိုင်နိုင်သည်။ နေဝင်မိုးချုပ်က ည ၁၀ နာရီအချိန်အတွင်း တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု မျိုးစုံအောင် လုပ်လိုက်ရသည်မှာ အသက်ထွက်မတတ် ဖြစ်လေသည်။ ဘုစုခရ ကလေးခြောက်ယောက် စလုံး အိပ်ကုန်ကြတော့မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ပစ်ထိုင်ချကာ ခြေမသယ်ချင် လက်မသယ်ချင်ဖြင့် အမောကြီး မောနေတော့နေလေသည်။

လက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံး တစစ်စစ် ကိုက်ခဲလာလေသည်။ ခါးက လည်း နာ၏။ ဒူးကလည်း နာ၏။

တစ်နေ့လုံး မနားရဘဲ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် လုပ်ကိုင်နေ၍

ပင်ပန်းလှသည်ထက် မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့ကြကုန်သော ဘုရားတို့ကို အော်ရ ဟစ်ရ ပြောရ ဆိုရ ဆွဲရ လွဲရသည်များက အမောတကာ အမောဆုံး ဖြစ်နေလေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိသည် တစ်နေ့လုံး လူရော အသံရော ဒေါင်းတင် မောင်းတင်ထားသမျှ ညဘက် ကုလားထိုင်ပေါ်ရောက်လျှင် ပျော့ကျ သွားလေသည်။ မောလွန်လွန်း၍ အသက်ကို မဝတဝရှူနေစဉ် အိပ်ခန်း ထဲမှ ပေါင်ကိုက်၍ ညည်းတွားနေသော မအေးလှ၏ အသံကို နားစွင့် လိုက်သည်။ ‘ရေနွေးအိတ် ကပ်ထားရဲ့လား’ ဟု ကြားလောက်အောင် သူ့အသံကို ခြစ်ခြုတ်ညှစ်ထုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

မအေးလှသည် ညည်းနေရင်း မိခင်၏ အသံကို ကြားရ၍ အညည်းရပ်လိုက်ကာ အံကြိတ်လျက် နားစွင့်လိုက်သည်။ ဒေါ်သိန်းမိ ၏ အသံမှာ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့အရောက် အမောဆိုနေသော အသံမျိုး ဖြင့် စကားပြောသကဲ့သို့ စကားသံသည် လေဆက်ပြတ်လျက် တုန် အက်နေကာ အသံပျက်နေသည်။

မအေးလှသည် အညည်းရပ်လိုက်၏။ ‘ဟုတ်ကဲ့ ကပ်ထား ပါတယ် အမေ’ ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။ ထိုနောက် မျက်နှာနှင့် ခေါင်းအုံးနှင့် အပ်လိုက်ကာ အသံမထွက်ဘဲ အားရပါးရ ချုံးပွဲချ၍ ငိုနေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ပက်လက်ကုလားထိုင် အနားတစ်ဝိုက်၌ တဝီဝီ ပျံ့သန်းနေကုန်သော ခြင်သံတွေကို ကြက်သီးမွေးညင်းထမိ လေသည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မမြှောက် မသယ်ချင်နေခိုက် ခြင်က လာ၍ စစ်ခနဲ ကိုက်လိုက်လျှင် တော်တော်တန်တန် ကြိတ်မှိတ်ခဲနေကာ မျက်နှာမှာ ရှုံ့တွဲနေလေ၏။

သွားလေးငါးချောင်းသာရှိသော သူ့မျက်နှာသည် ခြင်ကိုက်၍